

“मीठे बच्चे – तिमी जब अशरीरी बनेर बाबालाई याद गर्छौ तब तिम्रो लागि यो दुनियाँ नै खतम हुन पुग्छ, देह र दुनियाँ भुलिएको हुन्छ ।”

प्रश्न:- बाबाद्वारा सबै बच्चाहरूलाई ज्ञानको तेश्रो नेत्र किन मिलेको छ ?

उत्तर:- आफूलाई आत्मा सम्भरेर, बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ, त्यसै रूपमा याद गर्नको लागि तेश्रो नेत्र मिलेको छ । तर यो तेश्रो नेत्रले काम तब गर्छ जब पूरा योगयुक्त रहिन्छ अर्थात् एक बाबासँग सच्चा सच्चा प्रीत हुन्छ । कसैको नाम-रूपमा लट्केको नहोस् । मायाले प्रीत राख्नमा नै विघ्न पुर्‍याउँछ । यसैमा बच्चाहरूले धोका खान्छन् ।

गीत:- मरना तेरी गली में...

ओम् शान्ति । तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूले बाहेक यस गीतको अर्थ अरू कसैले बुझ्न सक्दैनन् । जसरी वेद-शास्त्र आदि त बनाएका छन् तर जुन कुरा पढ्छन् त्यसको अर्थ बुझ्न सक्दैनन् । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- मैले ब्रह्मा मुखद्वारा सबै वेद-शास्त्रको सार सम्झाउँछु, त्यस्तै यो गीतको अर्थ पनि कसैले बुझ्न सक्दैनन्, बाबाले नै यसको अर्थ बताउनुहुन्छ । आत्मा जब शरीरबाट अलग हुन्छ तब दुनियाँबाट सारा सम्बन्ध टुट्दछ । गीतले पनि भन्दछ- आफूलाई आत्मा सम्भरेर अशरीरी बनेर बाबालाई याद गर तब यो दुनियाँ खतम हुन जान्छ । यो शरीर यस पृथ्वीमा छ, आत्मा जब यसबाट निस्कन्छ तब त्यस समय उसको लागि मनुष्य सृष्टि नै हुँदैन । आत्मा नाङ्गो बन्दछ । फेरि जब शरीरमा आउँछ तब अभिनय (पार्ट) शुरू हुन्छ । फेरि एक शरीर छोडेर अर्कोमा गएर प्रवेश गर्छ । फर्केर महत्त्वमा जाँदैन । उडेर अर्को शरीरमा जान्छ । यहाँ यस आकाश तत्त्वमा नै उसले पार्ट खेल्नुपर्छ । मूल वतनमा जाँदैन । जब शरीर छोड्छ तब न त यो कर्म बन्धन, न त्यो कर्म बन्धन रहन्छ । शरीरबाट नै अलग हुन जान्छ नि । फेरि जब अर्को शरीर लिन्छ तब त्यो कर्मबन्धन शुरू हुन्छ । यी कुरा तिमी बाहेक अरू कुनै पनि मनुष्यले जान्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- सबै बिलकुल बेसमझ छन् । तर यस्तो कहाँ सम्झन्छन् र ! आफूलाई कति समझदार सम्झिन्छन्, शान्ति पुरस्कार (पीस प्राइज) दिइरहन्छन् । यो पनि तिमी ब्राह्मण कुल भूषणहरूले राम्ररी सम्झाउन सक्छौ । उनीहरू त जान्दैनन् शान्ति (पीस) कसलाई भनिन्छ ? कोही त महात्माहरूको पासमा जान्छन्- मनको शान्तिको लागि । उनीहरूले त भन्छन्- यस दुनियाँमा शान्ति कसरी हुन सक्छ ! यस्तो भन्दैनन्- निराकारी दुनियाँमा शान्ति कसरी हुन्छ ? त्यो त हो नै शान्तिधाम । हामी आत्माहरू शान्तिधाममा रहन्छौ । तर उनीहरूले मनको शान्ति भन्दछन् । उनीहरूले त जान्दैनन्- शान्ति कसरी मिल्छ ? शान्तिधाम त आफ्नो घर हो । यहाँ शान्ति कसरी मिल्न सक्छ ? हो, सत्ययुगमा सुख, शान्ति, सम्पत्ति सबै हुन्छ, त्यसको स्थापना बाबाले गर्नुहुन्छ । यहाँ त कति अशान्ति छ । यो सबै अब तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ । सुख, शान्ति, सम्पत्ति यहाँ नै थियो । त्यो वर्सा थियो बाबाको तर दुःख, अशान्ति, कंगालपन यो वर्सा हो रावणको । यी सबै कुरा बेहदका बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । बाबा परमधाममा रहनेवाला ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई सुखधामको वर्सा दिनुहुन्छ । उहाँले हामी आत्माहरूलाई सम्झाइरहनुभएको छ । यो त जान्दछौ- ज्ञान आत्मामा हुन्छ । उहाँलाई नै ज्ञानका सागर भनिन्छ । उहाँ ज्ञानका सागर यस शरीरद्वारा विश्वको इतिहास-भूगोल सम्झाउनुहुन्छ । विश्वको आयु त हुनुपर्छ नि । विश्व त हुन्छ नै । केवल नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँ भनिन्छ । यो पनि मनुष्यलाई थाहा छैन । नयाँ दुनियाँबाट पुरानो दुनियाँ हुन कति समय लाग्छ ?

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- कलियुगपछि सत्ययुग अवश्य आउनु छ । त्यसैले कलियुग र सत्ययुगको संगममा बाबा आउनुपर्छ । यो पनि तिमीले जान्दछौ- परमपिता परमात्मा ब्रह्माद्वारा नयाँ दुनियाँको स्थापना, शंकरद्वारा विनाश गराउनुहुन्छ । त्रिमूर्तिको अर्थ नै हो- स्थापना, विनाश, पालना । यो त सामान्य कुरा हो । तर यी कुराहरू तिमी बच्चाहरूले भुल्दछौ । नत्रभने तिमीहरूलाई धेरै खुशी रहन्छ । निरन्तर याद रहनुपर्छ । बाबाले हामीलाई अब नयाँ दुनियाँको लागि लायक बनाइरहनुभएको छ । तिमी बच्चाहरू नै लायक बन्छौ, अरू कोही बन्दैनन् । हो, जो अरू-अरू धर्ममा परिवर्तन (कनवर्ट) भएका छन्, उनीहरू आउन सक्छन् । फेरि यसमा परिवर्तन हुनेछन्, जसरी त्यसमा भएका थिए । यो सारा ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा छ । सबैलाई सम्झाउनु छ- यो पुरानो दुनियाँ अब बदलिन्छ । महाभारत लडाईं पनि अवश्य लाग्नेछ । यस समयमा नै बाबा आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ । जसले राजयोग सिक्छन्, उनीहरू नयाँ दुनियाँमा जान्छन् । तिमी सबैलाई सम्झाउन सक्छौ - उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ भगवान्, फेरि ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, फेरि यहाँ मुख्य छन् जगत् अम्बा, जगत् पिता । बाबा यहाँ नै आउनुहुन्छ ब्रह्माको तनमा, प्रजापिता ब्रह्मा त यहाँ

छन् नि । ब्रह्माद्वारा स्थापना सूक्ष्म वतनमा त हुँदैन होला । यहाँ नै हुन्छ । यिनी व्यक्तबाट अव्यक्त बन्छन् । यिनी राजयोग सिकेर फेरि विष्णुका दुई रूप बन्छन् । विश्वको इतिहास-भूगोल बुझ्नुपर्छ । मनुष्यले नै बुझ्दछन् । विश्वका मालिकले नै विश्वको इतिहास-भूगोल सम्झाउन सक्नुहुन्छ । उहाँ नै ज्ञानसागर, पुनर्जन्मरहित हुनुहुन्छ । यो ज्ञान कसैको बुद्धिमा छैन । परख गर्न सक्ने पनि बुद्धि चाहिन्छ । केही बुद्धिमा बसेको छ वा यस्तै छ परख गर्नुपर्छ । एक अजमल खाँ प्रख्यात वैद्य थिए । भन्दछन्- देख्ने बित्तिकै उनलाई बिरामीको बारेमा थाहा लाग्थ्यो । अब तिमी बच्चाहरूले पनि सम्झनुपर्छ यो लायक छ वा छैन ?

बाबाले बच्चाहरूलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनुभएको छ, जसबाट तिमीले आफूलाई आत्मा सम्भेर, बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ उहाँलाई त्यही रूपमा याद गर्छौ । तर यस्तो बुद्धि उनको हुन्छ जो पूरा योगयुक्त हुन्छन्, जसको बाबासँग प्रीतबुद्धि हुन्छ । सबै त छैनन् नि । एक-अर्काको नाम-रूपमा फँस्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- प्रीत त मसँग लगाऊ न । माया यस्तो छ जसले प्रीत राख्न दिदैन । मायाले पनि देख्छ मेरो ग्राहक जाँदैछ, त्यसैले एकदम नाक-कानबाट समाच्छ । फेरि जब धोका खान्छन् तब सम्झन्छन् मायाबाट धोका खाएँ । मायाजित जगतजित बन्न सक्दैनन्, उँच पद पाउन सक्दैनन्, यसमा नै मेहनत छ । श्रीमतले भन्दछ- मामेकम् याद गर्नु भने तिम्रो जुन पतित बुद्धि छ त्यो पावन बन्दछ । तर कतिलाई बडो मुश्किल लाग्छ । यसमा विषय एउटै छ अल्फ (बाबा) र बे (बादशाही) । पुग्यो, दुई अक्षर पनि याद गर्न सक्दैनौ ! बाबा भन्नुहुन्छ-बाबालाई याद गर । फेरि पनि आफ्नो देहलाई, अरूको देहलाई याद गर्दै रहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- देहलाई देखेर पनि तिमीले मलाई याद गर । आत्मालाई अब तेस्रो नेत्र मिलेको छ- मलाई देख्न र सम्झ्न, त्यसबाट काम लेऊ । तिमी बच्चाहरू अहिले त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी बन्दछौ । तर त्रिकालदर्शी पनि नम्बरवार छन् । ज्ञान धारण गर्नु कुनै मुश्किल छैन । धेरै राम्रोसँग सम्झन्छन् तर योगबल कम छ, देही-अभिमानिपन धेरै कम छ । सानो कुरामा क्रोध, जोश आउँछ, गिर्दै रहन्छन् । उठ्छन्, गिर्छन् । आज उठ्छन् भोलि फेरि गिर्छन् । देह-अभिमान मुख्य हो, फेरि अरू विकार लोभ, मोह आदिमा फँस्छन् । देहमा पनि मोह रहन्छ नि । माताहरूमा मोह धेरै हुन्छ । अब बाबाले त्यसबाट छुटाउनुहुन्छ । तिमीलाई बेहदका बाबा मिल्नुभएको छ भने फेरि मोह किन राख्छौ ? त्यस समय अनुहार र कुराकानी बाँदर समान बन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- नष्टोमोहा बन, निरन्तर मलाई याद गर । पापको बोझ शिरमा धेरै छ, त्यो कसरी उत्रिन्छ ? तर माया यस्तो छ, जसले याद गर्न दिदैन । जतिसुकै दिमाग लगाए पनि घरी-घरी बुद्धिलाई उडाइदिन्छ । कति कोसिस गर्छन् हामी अति प्यारा बाबाको नै महिमा गर्दै रहौ । बाबा, अब हजुरको पास आएँ कि आएँ, तैपनि भुलिहाल्छन् । बुद्धि अन्तै

जान्छ । यी नम्बरवनमा जानेवाला पनि पुरुषार्थी छन् नि । बच्चाहरूको बुद्धिमा यो याद रहनुपर्छ- हामी ईश्वरका विद्यार्थी हौ । गीतामा पनि छ- भगवानुवाच, म तिमीलाई राजाहरूका राजा बनाउँछु । केवल शिवको बदलामा कृष्णको नाम राखिदिए । वास्तवमा शिवबाबाको जयन्ती सारा दुनियाँमा मनाउनुपर्छ । शिवबाबाले सबैलाई दुःखबाट छुटाएर गाइड बनेर लिएर जानुहुन्छ । यो त सबैले मान्दछन्- उहाँ नै मुक्तिदाता गाइड हुनुहुन्छ । सबैका पतित-पावन बाबा हुनुहुन्छ, सबैलाई शान्तिधाम-सुखधाममा लिएर जानेवाला हुनुहुन्छ भने उहाँको जयन्ती किन मनाउँदैनन् ? भारतवासी नै मनाउँदैनन्, यसैले भारतवर्षको नै यो नराम्रो गति भएको छ । मृत्यु पनि नराम्रो गतिबाट हुन्छ । उनीहरू बमहरू यस्ता बनाउँछन् ग्याँस निस्क्यो खतम भयो, जसरी क्लोरोफर्म लाग्दछ । यो पनि उनीहरूले बनाउनु नै छ । बन्द हुनु असम्भव छ । जो कल्प पहिले भएको थियो त्यही अब दोहोरिन्छ । यी मिसाइल्स (मूसल) र प्राकृतिक प्रकोपबाट पुरानो दुनियाँको विनाश भएको थियो, त्यही अब पनि हुन्छ । विनाशको समय जब हुन्छ तब ड्रामा योजना अनुसार कर्ममा आउँछन् नै, ड्रामाले विनाश अवश्य गराउनेछ । रगतको नदी यहीं बग्नेछ । गृहयुद्धमा एक-अर्कालाई मार्छन् । तिमीहरूमा पनि थोरैले मात्र जान्दछन्- यो दुनियाँ बदलिइरहेको छ । अब हामी जान्छौ सुखधाममा । त्यसैले सधैं ज्ञानको अतीन्द्रिय सुखमा रहनुपर्छ । जति यादमा रहन्छौ त्यति सुख बढ्दै जानेछ । छी-छी देहबाट नष्टोमोहा हुँदै जानेछन् । बाबा केवल भन्नुहुन्छ- अल्फलाई याद गर, तब बे बादशाही तिम्रो हुनेछ । सेकेण्डमा बादशाही । बादशाहको बच्चा पनि बादशाह बन्छ नि । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्दै गर अनि चक्रलाई याद गर तब चक्रवर्ती महाराजा बन्दछौ । गायन पनि छ- सेकेण्डमा जीवनमुक्ति, सेकेण्डमा भिखारीबाट राजकुमार (वेगर टु प्रिन्स) । कति राम्रो छ । त्यसैले श्रीमत्ता राम्ररी चल्नुपर्छ । कदम-कदममा राय लिनुपर्ने हुन्छ ।

बाबा सम्भाउनुहुन्छ- मीठे बच्चे, ट्रस्टी बनेर रह्यौ भने ममत्व मेटिनेछ । तर ट्रस्टी बन्नु सानी माँको घर होइन । यिनी स्वयं ट्रस्टी बने, बच्चाहरूलाई पनि ट्रस्टी बनाउँछन् । यिनले केही पनि लिन्छन् र ? भन्छन् तिमी ट्रस्टी भएर सम्हाल । ट्रस्टी बन्यौ भने फेरि ममत्व मेटिन्छ । भन्दछन् पनि- ईश्वरले नै सबै कुरा दिनुभएको हो । फेरि केही नोक्सान पर्छ वा कोही मर्छ भने बिरामी हुन्छन् । मिल्यो भने खुशी हुन्छन् । जबकि भन्छौ- ईश्वरले दिनुभएको हो अब मन्यो भने रुनु किन आवश्यक छ ? तर माया कम छैन सानी माँको घर कहाँ हो र ! यस समय बाबा भन्नुहुन्छ, तिमीले मलाई बोलाएका छौ- यस पतित दुनियाँमा हामी रहन चाहँदैनौ, हामीलाई पावन दुनियाँमा लिएर जानुहोस्, साथमा लिएर जानुहोस् तर यसको अर्थ पनि जान्दैनन् । पतित-पावन आएपछि अवश्य शरीर खतम हुन्छ नि, तब त आत्मालाई लिएर जानुहुन्छ । यस्ता बाबाको साथमा प्रीतबुद्धि हुनुपर्छ । एकसँग नै प्रेम (लव) राख्नु छ, उहाँलाई नै याद गर्नु छ । मायाको तुफान त आउँछन् । कर्मेन्द्रियहरूबाट कुनै विकर्म गर्नु हुँदैन । त्यो बेकाइदा हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएर यस शरीरको आधार लिन्छु । यो यिनको शरीर हो नि । तिमीले बाबालाई याद गर्नु छ । तिमी जान्दछौ- ब्रह्मा पनि बाबा, शिव पनि बाबा हुनुहुन्छ । विष्णु र शंकरलाई बाबा भनिदैन । शिव हुनुहुन्छ निराकार बाबा । प्रजापिता ब्रह्मा हुन् साकार बाबा । अहिले तिमी साकारद्वारा निराकार बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ । दादा यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ । त्यसैले भनिन्छ दादाको वर्सा बाबा (ब्रह्मा)द्वारा हामी लिइरहेका छौ । दादा हुनुहुन्छ निराकार, बाबा छन् साकार । यो आश्चर्यजनक नयाँ कुरा हो नि । त्रिमूर्ति देखाउँछन् तर बुझ्दैनन् । शिवलाई राखेका छैनन् । बाबाले कति राम्रा-राम्रा कुरा सम्भाउनुहुन्छ, त्यसैले खुशी रहनुपर्छ- हामी विद्यार्थी हौ । बाबा हाम्रो बाबा, टिचर, सतगुरु हुनुहुन्छ । अहिले तिमी विश्वको इतिहास-भूगोल बेहदका बाबाबाट सुनिरहेका छौ फेरि अरूलाई सुनाउँछौ । यो ५ हजार वर्षको चक्र हो । कलेजका बच्चाहरूलाई विश्वको इतिहास-भूगोल सम्भाउनुपर्छ । ८४ जन्मको सिँढी के हो, भारतवर्षको कला वृद्धि र कला कम कसरी हुन्छ, यो सम्भाउनु छ । सेकेण्डमा भारतवर्ष स्वर्ग बन्दछ फेरि ८४ जन्ममा भारतवर्ष नर्क बन्दछ । यो त धेरै सहज बुझ्ने कुरा हो । भारतवर्ष सत्ययुगबाट कलियुगमा कसरी आयो- यो त सम्भाउनुपर्छ । टिचरहरूलाई पनि सम्भाउनुपर्छ । त्यो हो भौतिक ज्ञान यो हो रूहानी ज्ञान । त्यो मनुष्यले दिन्छन्, यो ईश्वर बाबाले दिनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिका बीजरूप, त्यसैले उहाँको पासमा मनुष्य सृष्टिको नै ज्ञान हुनुपर्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) यस छी-छी देहबाट पूरा नष्टोमोहा बनेर ज्ञानको अतीन्द्रिय सुखमा रहनु छ । बुद्धिमा रहोस् अब यो दुनियाँ परिवर्तन भइरहेको छ । हामी जानेछौ आफ्नो सुखधाम ।
- २) निमित्त (ट्रस्टी) बनेर सबै कुरा सम्हाल्दै आफ्नो ममत्व मेटाउनु छ । एक बाबासँग सच्चा प्रीत राख्नु छ । कर्मेन्द्रियहरूबाट कहिल्यै पनि कुनै विकर्म गर्नु छैन ।

वरदान:- डबल लाइट बनेर सर्व समस्याहरूलाई हाइ जम्प दिएर पार गर्ने तीव्र पुरुषार्थी भव

सदा स्वयंलाई अमूल्य रत्न सम्भेर बापदादाको दिलको डिब्बामा रहने गर अर्थात् सधैं बाबाको यादमा लीन रह्यौ भने कुनै पनि कुरामा मुश्किलको अनुभव गर्नेछैनौ, सबै बोझ समाप्त हुनेछ । यसै सहज योगबाट डबल लाइट बनेर पुरुषार्थमा हाइ जम्प लगाएर तीव्र पुरुषार्थी बन्नेछौ । कुनै पनि समय कुनै मुश्किलको अनुभव भयो भने बाबाको सामुन्ने बस अनि बापदादाको वरदानको हात स्वयम्मा अनुभव गर । यसबाट सेकेण्डमा सर्व समस्याहरूको हल मिल्नेछ ।

स्लोगन:- सहयोगको शक्तिले असम्भव कुरालाई पनि सम्भव बनाइदिन्छ । यही सुरक्षाको किल्ला हो ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

- २०) संगठित रूपमा शक्तिशाली वायुमण्डल बनाउने जिम्मेवारी सम्भेर रहनु छ । जब कसैलाई धेरै व्यक्त भावमा देख्यौ भने उनलाई नभनिकन आफ्नो यस्तो अव्यक्त शान्त रूप धारण गर जुन उसले इशारालाई सम्भेर शान्त होस्, यसबाट वातावरण अव्यक्त बन्नेछ ।